

Тема 4

СРСР. НОВІ НЕЗАЛЕЖНІ ДЕРЖАВИ

§ 15 / Завершення епохи Сталіна. Хрущовська «відлига»

- Яких людських утрат зазнав СРСР у Другій світовій війні?
- Назвіть основні воєнні операції, унаслідок яких було звільнено територію СРСР.

1. Наслідки Другої світової війни. Відбудова економіки.

Відродження народногосподарського комплексу Радянського Союзу розпочалося одразу після визволення з нацистської окупації. Воно мало ряд особливостей порівняно з іншими країнами, які брали участь у Другій світовій війні. Насамперед суттєво відрізнялися масштаби збитків: у СРСР лежали в руїнах 1710 міст і селищ міського типу та понад 70 тис. сіл. Були зруйновані понад 31 тис. промислових підприємств. В Україні, наприклад, залишилися діючими лише 19 % довоєнної кількості промислових об'єктів, тоді як в Італії збереглося 80 %, а в Західній Німеччині – 90 % виробничих потужностей.

Різними були також джерела фінансування повоєнної відбудови. На відміну від країн Західної Європи СРСР використовував (окрім отримання репарацій) лише власні ресурси та сили, не приймаючи допомоги ззовні, зокрема за «планом Маршалла».

Різними були й моделі відбудови в СРСР та в західноєвропейських державах. Якщо на Заході насамперед відбувалася стабілізація валюти, а потім відновлювалася інфраструктура (дороги, засоби комунікації), розвивалися сільське господарство та легка промисловість і лише після того запроваджувалися нові технології у важку промисловість, то в радянській економіці основний акцент було зроблено на відновлення важкої індустрії, економію коштів за рахунок сільського господарства та соціальної сфери. Процес відбудови здійснювався централізовано, на основі єдиного загальносоюзного плану. Планування проводилося і в деяких західних країнах, зокрема у Франції, але там воно мало рекомендаційний характер, а не директивний, як у СРСР.

Отже, першочергове для всіх країн, що постраждали від воєнних дій, завдання відбудови зруйнованого господарства та переходу економіки країни на мирний шлях розвитку вирішувалося в СРСР та в країнах Західної Європи по-різному.

У цілому матеріальні збитки СРСР, заподіяні війною, становили 2569 млрд крб (у довоєнних цінах). Радянський Союз утратив понад 30 % національного багатства.

Фактично відбудова економіки СРСР завершилася на початку 1950-х років. За короткий час були відбудовані та побудовані 6200 промислових підприємств. Нові гіганти індустрії виростили на Уралі, у Західному Сибіру, Казахстані. Житлове

будівництво становило 100 млн м² на рік. Однак виробництво продукції сільського господарства залишалося на рівні середини 1920-х років. Посилилася диспропорція в розвитку економіки, особливо оборонної: випереджальними темпами розвивалися галузі важкої промисловості, але постійно відставали галузі легкої та харчової промисловості. Залишався надзвичайно низьким життєвий рівень населення: заробітна плата робітників і службовців у середньому становила 70 крб, колгоспників — 17 крб на місяць, а ціни зросли втричі проти 1940 р. Ліквідація карткової системи не вплинула на життєвий рівень працівників. Негативні наслідки для населення СРСР мало також здійснення грошової реформи в 1947 р., за якою проводився обмін старих грошових знаків на нові. В умовах тотального контролю населення не змогло обміняти всі наявні гроші; багато хто втратив свої заощадження.

Лише невелика частина суспільства — партійно-державна номенклатура¹, що обслуговувалася чітко налагодженою системою спецмагазинів і спецрозподільників, мала достатньо високий рівень життя.

2. Суспільно-політичне життя.

Радянські люди захистили свою батьківщину в боротьбі проти нацизму. Повертаючись до своїх зруйнованих домів, вони сподівалися на добрі зміни. Як писав один із відомих дослідників культу особи Сталіна Д. Волкогонов, «вітер свободи, народного торжества, Перемоги, яка дісталася ціною мільйонних жертв, породжував невиразну надію. Люди хотіли жити краще...

Йосифа Сталіна, як і раніше, шанували, славили, підносили, але водночас вірили, що вже не буде нескінченних політичних кампаній, постійної нестачі найнеобхіднішого, що стало ознакою радянського способу життя. Сталіна ж, навпаки, перемога переконала в непохитності всіх створених державних і громадських інститутів, глибокій життєздатності системи, правильності внутрішньо- і зовнішньополітичного курсу».

Відразу після закінчення війни, побоюючись ослаблення своєї влади, Сталін скерував зусилля на обмеження впливу військовиків на суспільно-політичне життя країни: К. Рокоссовського було відправлено міністром оборони до Польщі, заарештовано маршала авіації О. Новикова, готувався процес проти маршала Г. Жукова.

У 1949 р. Сталін санкціонував «ленінградську справу». Головними звинуваченими в ній визнавалися О. Кузнецов, М. Вознесенський, М. Родіонов, П. Попков, Я. Капустін. Усі вони були засуджені на страту. 30 квітня 1954 р. Верховний суд СРСР реабілітував осіб, яких засудили за «ленінградською справою», більшість із них померло.

13 січня 1953 р. в центральній пресі повідомлялося про викриття «терористичної групи» лікарів, які обслуговували кремлівське керівництво. Більшість обвинувачуваних були єврейської національності, що викликало сплеск антисемітизму в країні. Були заарештовані дружини «ворогів народу», їхніх дітей звільняли з роботи, виключали з партії та комсомолу. А через два місяці газети опублікували повідомлення, де зазначалося, що обвинувачення були помилковими.

У ті ж роки проводилася кампанія «боротьби проти безрідного космополітизму». Космополітом оголошували будь-яку людину, яка цікавилася західними музикою, літературою, живописом. Досягнення світової культури були недоступ-

¹ *Номенклатура* — службовці, призначення яких на посади входить до компетенції вищого органу.

ними для радянських людей. Цілеспрямовано знищувались і фізично, і морально відомі діячі культури. Ця кампанія була пов'язана з ім'ям одного з підручних Й. Сталіна — секретарем ЦК ВКП(б) А. Ждановим. Тому її ще називають «ждановщиною». Вістря партійної критики було спрямоване проти О. Фадєєва та першого варіанта його роману «Молода гвардія», проти кінорежисера С. Ейзенштейна та його фільму «Іван Грозний». «Безідейними та ідеологічно шкідливими» називали твори М. Зошенка та вірші А. Ахматової. Їх обвинувачували в «неприспособності й аполітичності, песимізмі й занепадництві». У червні 1947 р. була засуджена «Історія західної філософії» Г. Олександрова. Тривали нападки на «формалістів» у музиці, серед яких головними звинувачуваними були С. Прокоф'єв і Д. Шостакович. Було репресовано відому співачку Л. Русланову.

«Народний академік», один із керівників аграрної науки в СРСР Т. Лисенко, користуючись підтримкою Й. Сталіна, у 1948 р. розпочав кампанію викриття генетиків, яку ще називають «лисенковщиною». Заборонялися такі перспективні напрями в науці, як квантова фізика, теорія ймовірності, статистичний аналіз у соціології та ін. Отже, «ждановщина» та «лисенковщина» були спробами партійного керівництва посилити свій вплив у сфері культури, науки та мистецтва в повоєнні роки.

Ще одним злочиним Й. Сталіна було те, що в другій половині 1940-х років здійснювалися депортації багатьох народів з їхніх етнічних територій у Сибір, Середню Азію, до Казахстану. Були звинувачені в зраді та депортовані німці Поволжя (400 тис.), кримські татари (200 тис.), чеченці (400 тис.), інгуші (100 тис.), калмики (140 тис.), карачаївці (80 тис.), балкарці (40 тис.). Протягом десяти років представники цих національностей були позбавлені будь-яких прав.

3. Загострення політичної боротьби після смерті Й. Сталіна.

5 березня 1953 р. Й. Сталін помер. 9 березня відбувся його похорон. Труна з тілом Й. Сталіна була встановлена в мавзолеї на Красній площі поряд із ленинським саркофагом.

На посаду голови Ради міністрів СРСР призначили Г. Маленкова, який був найближчим до «батька всіх народів» у його останні роки. Першими заступниками голови Ради міністрів СРСР стали Л. Берія, який очолив МВС СРСР, М. Булганін — міністр оборони СРСР, а також В. Молотов і Л. Каганович. М. Хрущов обіймав посаду секретаря ЦК КПРС.

Боротьба за владу тривала. Посилювались авторитет і вплив керівника МВС Л. Берії, чим були вкрай стурбовані інші члени Президії ЦК КПРС. 26 червня 1953 р. Берія був заарештований. На липневому пленумі ЦК КПРС його виключили з партії та зняли з усіх посад як «ворога комуністичної партії та радянського народу». Без суду та слідства Л. Берію розстріляли в липні 1953 р.

Відтак боротьба за владу вже з новою силою розгорнулася між Хрущовим і Маленковим, який дедалі більше наполягав на доцільності колективного керівництва.

На вересневому пленумі ЦК КПРС у **1953 р.** *Микиту Хрущова* обрали першим секретарем ЦК, і відтоді він уже не випускав керівництво країною зі своїх рук до жовтня 1964 р.

Микита Хрущов

4. Хрущовська «відлига».

Термін «відлига» означав потепління в політичному житті країни, «свіжий вітер перемін після лютих морозів сталінщини». Його започаткував відомий російський письменник І. Еренбург, який назвав так свою повість, опубліковану в 1955 р. Згодом «відлигою» почали називати період, пов'язаний із перебуванням при владі М. Хрущова.

14–25 лютого 1956 р. відбувся XX з'їзд КПРС, на якому М. Хрущов виступив із доповіддю «Про культ особи та його наслідки», де навів численні факти злочинів і зловживань Й. Сталіна та його оточення.

Після XX з'їзду КПРС в СРСР відбулися значні зміни в суспільно-політичному житті, які називають «процесом десталінізації». У широкому розумінні — це відхід від крайніх проявів «класичного» сталінізму в усіх сферах життя — політичній, економічній, духовній. У вузькому значенні — це критика культу особи. Більшість дослідників вважає, що процес десталінізації мав три етапи.

1-й етап (весна 1953 р. — початок 1956 р.). Через три місяці після смерті Сталіна була оголошена амністія ув'язненим на строк до 5 років, які були засуджені за посадові та господарські злочини, неповнолітнім в'язням (до 18 років), жінкам, які мали дітей віком до 10 років. Рідше згадувалось ім'я Й. Сталіна в пресі, офіційних документах.

У 1955 р. були засуджені керівники МДБ СРСР, які сфабрикували «ленінградську справу», а її учасники реабілітовані. У цілому ж перший етап десталінізації проходив повільно й обережно, елементи сталінської політики ще домінували в політичній практиці.

2-й етап (1956–1961) відбувався під впливом XX з'їзду КПРС.

Повну реабілітацію одержали керівники партії та держави, воєначальники, письменники, зокрема українські письменники В. Еллан-Блакитний, В. Чумак, І. Микитенко, драматург М. Куліш. Поступово з місць ув'язнення були звільнені та реабілітовані сотні тисяч громадян — жертви масових репресій 1930–1950-х років.

У 1957 р. поновлений статус Чечено-Інгуської, Кабардино-Балкарської, Калмицької, Карачаєво-Черкеської АСРР, проте не були офіційно реабілітовані німці Поволжя, кримські татари, вірмени, греки, болгары та представники інших народів.

3-й етап (осінь 1961 р. — осінь 1964 р.) пов'язаний із XXII з'їздом КПРС, на якому знову прозвучала критика культу особи. На ньому йшлося про активних помічників Й. Сталіна: В. Молотова, Л. Кагановича, П. Маленкова, К. Ворошилова. На думку М. Хрущова, вони особисто були відповідальними за масові репресії та за інші зловживання владою.

Наприкінці жовтня 1961 р. делегати XXII з'їзду КПРС одностайно прийняли рішення щодо поховання Й. Сталіна на Красній площі. Наступним кроком стало знесення встановлених йому пам'ятників, закриття музеїв вождя. Перейменовувалися фабрики, заводи, колгоспи, які були названі його ім'ям; Сталінська область перейменована на Донецьку, а місто Сталіно — на Донецьк.

Однак десталінізація проводилася непослідовно та мала дещо обмежений характер. Критикували лише Сталіна, а не систему влади, яку він створив. Тому процес десталінізації, не досягнувши свого успішного завершення, поступово згортався.

Лібералізація торкнулася й інших аспектів життя в СРСР. У Москві в 110 1957 р. відбувся VI Всесвітній фестиваль молоді та студентів, з 1959 р. відновив

свою роботу Міжнародний московський кінофестиваль, розвивався іноземний туризм. Країна стала більш відкритою світові.

Почав видаватися журнал «Иностранная литература», зі сторінок якого радянські читачі мали можливість ширше ознайомитися зі світовим літературним процесом. У Москві давав вистави театр «Современник», вийшли у світ перші номери часописів «Молодая гвардия», «Юность», «Москва». Почастішали публікації молодих поетів, прозаїків, яких згодом назвали «шістдесятниками». Зростав авторитет журналу «Новый мир», який очолював відомий поет О. Твардовський. Були створені художні фільми «Весна на Зарічній вулиці», «Справа Рум'янцева», «Висота», «Летять журавлі», які здобули всенародну популярність.

За найвизначніші праці у сфері науки, техніки, літератури та мистецтва вручалися Ленінські премії.

Вражаючими були досягнення СРСР у галузі науки та техніки.

4 жовтня 1957 р. був запущений перший штучний супутник Землі, а 5 грудня спущено на воду перший у світі атомний криголам «Ленін». Створено найпотужніший у світі синхрофазотрон. Науковці НДІ конструкторсько-технологічного інституту надтвердих матеріалів АН УРСР уперше у світі створили штучні алмази.

12 квітня 1961 р. космонавт **Юрій Гагарін** на космічному кораблі «Восток-1» уперше у світі облетів земну кулю.

Незважаючи на суперечності й обмеженість, лібералізація суспільно-політичного життя стала помітним явищем у Радянському Союзі.

У період хрущовської «відлиги» в економіці СРСР були здійснені реформи. У промисловості вони сприяли підвищенню ефективності виробництва, поглибленню спеціалізації та кооперації виробництва певних регіонів, але їх непослідовність призвела до різкого зростання капіталовкладень і кредитів, які перевищували можливості державного бюджету, до виникнення дефіцитів. У сільському господарстві реформи сприяли зростанню валового виробництва на 35 %, покращенню матеріального рівня життя колгоспників. Однак «кукурудзяна епопея» та «м'ясна кампанія» М. Хрущова зазнали краху, призвівши до порушення структури посівів зернових, скорочення поголів'я худоби, екологічного дисбалансу.

Юрій Гагарін

Перший у світі атомний криголам «Ленін»

У 1962 р. СРСР розпочав масові закупівлі зерна та інших видів сільськогосподарської продукції за кордоном. Найбільший успіх мали реформи в соціальній сфері, що сприяло реальному підвищенню життєвого рівня трудящих.

Зокрема в країні було:

- збільшено капіталовкладення в житлове будівництво, запроваджено панельне та блочне будівництво;
- проведено пенсійну реформу 1956 р., яка забезпечила зростання доходів пенсіонерів у 2 рази, інвалідів — у 1,5 рази;
- знижено пенсійний вік для жінок до 55 років, для чоловіків до 60 років;
- скорочено робочий день до 7 годин;
- підвищено заробітну плату робітникам і службовцям;
- з 1964 р. колгоспники отримали право на щорічну відпустку та пенсійне забезпечення.

ПЕРЕВІРТЕ
СЕБЕ

1. Уставте в речення пропущені цифри.
СРСР у роки війни втратив ... % національного багатства. У руїнах лежали ... міст і селищ міського типу та понад ... сіл.
2. Яким було основне завдання СРСР в економічній сфері в повоєнні роки?
3. Що означають терміни *ждановщина* та *лисенковщина*?
4. Назвіть народи СРСР, депортовані після Великої Вітчизняної війни з їхніх етнічних територій.
5. З ім'ям якого письменника пов'язаний термін *відлига*?
6. Які наслідки для країни мала доповідь М. Хрущова «Про культ особи» на XX з'їзді КПРС?
7. Поясніть термін *десталінізація*.

ВИКОНАЙТЕ
ЗАВДАННЯ

1. Заповніть таблицю:

Повоєнна відбудова в СРСР та країнах Західної Європи

Показники та характеристики	СРСР	Західна Європа
Збитки		
Джерела фінансування		
Модель відбудови		

2. Заповніть таблицю:

Репресії в СРСР після Другої світової війни

Діячі мистецтв	Діячі науки	Партійні керівники

3. Порівняйте етапи десталінізації. Заповніть таблицю:

Етапи	Роки	Основні заходи

**ОБГОВОРЕННЯ
У ГРУПІ**

1. Чому, незважаючи на труднощі, стало можливим швидке відновлення економіки СРСР?
2. Які наслідки для нинішньої Росії має сталінська акція депортації деяких народів з етнічних територій?
3. Чому доповідь М. Хрущова на XX з'їзді КПРС була опублікована лише в 1989 р.?

**РОБОТА
З ДЖЕРЕЛАМИ**

З книжки Ж. Б. Дюрозеля «Історія дипломатії від 1919 року до наших днів»

Микита Хрущов прибув до США у вересні 1959 р. Момент було вибрано слушний, оскільки за два дні до його приїзду радянська ракета вперше досягла Місяця та залишила на ньому прапор і герб СРСР.

Для М. Хрущова організували турне через усі Сполучені Штати, під час якого він показав свою імпульсивну вдачу, переходячи від жартів до погроз. Напосівся на профспілкових керівників. Засудив виставу «Френч-Канкан», показану йому в Голлівуді. Оглянувши плантації кукурудзи, висловив намір вирощувати її в Радянському Союзі. Заявив у Пітсбурзі після візиту на сталеливарні заводи: «Я приїхав подивитися, як живуть раби капіталізму. Ну що ж! Мушу визнати, що живуть вони непогано».

Через рік М. Хрущов вирушив до Нью-Йорка, щоб у вересні 1960 р. взяти участь у засіданні Генеральної Асамблеї ООН. Там він висловив звинувачення проти США, які, на його думку, підмінювали міжнародне право бандитизмом і підступністю.

12 жовтня, коли американський і філіппінський представники, говорячи про необхідність визволення всіх народів, долучили до їх переліку й тих, що перебувають із внутрішнього боку «залізної завіси», М. Хрущов висловив свій протест у незвичайний спосіб. Він роззувся та почав бити черевиком по трибуні, неабияк спантеличивши тим учасників засідання Генеральної Асамблеї. Щоправда, М. Хрущов заявив, що не хоче війни. На його думку, ішлося про економічне змагання, з якого СРСР вийде переможцем. «Згідно з нашими підрахунками, — заявив М. Хрущов 22 жовтня, — ми випередимо США за основними показниками виробництва в 1970 р., тобто через 10 років. Згідно з підрахунками наших економістів, у 1980 р. ми вироблятимемо продукції набагато більше, ніж Сполучені Штати Америки».

- Які риси характеру проявив М. Хрущов під час візиту до США та перебування на засіданні Генеральної Асамблеї ООН?
- Як можна розцінювати слова М. Хрущова про прагнення значно випередити США до 1980 р.?

- 5 березня 1953 р. — помер Й. Сталін
- Вересень 1953 р. — обрання М. Хрущова першим секретарем ЦК КПРС
- Лютий 1956 р. — викриття культу особи Сталіна на XX з'їзді КПРС
- 12 квітня 1961 р. — політ Ю. Гагаріна в космос

§ 16 / Роки брежнєвського «застою» (1964–1985). Від «перебудови» до розпаду СРСР

- Подумайте, яку роль відіграв М. Хрущов в історії СРСР після смерті Й. Сталіна.

1. Суспільно-політичне життя країни.

Останні роки перебування при владі М. Хрущова (1962–1964) залишилися у пам'яті громадян СРСР як період внутрішнього безладдя та зростання напруженості. Погіршилося постачання продовольства. У 1962 р. відбулося підвищення цін на продовольчі товари на 25–40 %. Це викликало невдоволення широких верств населення. Авторитет М. Хрущова в суспільстві знизився. Відставка першого секретаря ЦК КПРС, голови Ради міністрів СРСР стала неминучою. Найбільшу активність в усуненні М. Хрущова від влади проявили його соратники, особливо Л. Брежнєв. 14 жовтня 1964 р. на пленумі ЦК КПРС з обвинувальною доповіддю проти М. Хрущова виступив М. Сулов. Керівник партії та держави був звільнений з усіх посад і відправлений на пенсію, а його ім'я на 20 років викреслили з історії СРСР. Першим секретарем ЦК КПРС став **Леонід Брежнєв**, головою Ради міністрів СРСР — **Олексій Косигін**. Головою президії Верховної Ради СРСР (із липня 1964 р.) став **Анастас Мікоян**.

Новий лідер партії був представником післясталінської генерації радянського керівництва, яке почало займати керівні пости після XX з'їзду КПРС. У перші роки свого перебування на чолі комуністичної партії Л. Брежнєв намагався запровадити колективне керівництво в президії ЦК КПРС (з 1966 р. — політбюро). Проте особливість партійно-державної системи СРСР полягала ще й у неможливості діяти без чітко визначеного лідера, яким став Л. Брежнєв, поставивши на чолі КДБ Ю. Андропова (1967). Того ж року міністром оборони СРСР був призначений А. Гречко.

114

Леонід Брежнєв

Важливою ознакою політичного життя 1970-х років було формування культу особи Л. Брежнєва, що мав на останньому етапі його життя гротескний характер через безмірне звеличування особи генерального секретаря. Його захоплення нагородами (Брежнєв мав 220 радянських і закордонних орденів і медалей) увінчалось 5 зірками Героя Радянського Союзу, званням Героя Соціалістичної Праці, орденом «Перемога» та ін. Не сприяла підтриманню авторитету Л. Брежнєва й трилогія мемуарів («Мала земля», «Відродження», «Цілина»), написана спиритними літераторами від імені генерального секретаря ЦК КПРС. Члени родини Л. Брежнєва були причетні до кримінальних оборудок.

Авторитет лідера партії й країни катастрофічно впав. Однак не варто шукати корені «застою» тільки в діяльності Л. Брежнєва. Дегradувала сама суспільно-політична та соціально-економічна система, яка й породила «брежнєвщину».

Проведення «косигінської» реформи засвідчило, що економічне реформування радянської системи неможливе без політичного, без демократизації органів влади та управління, без реального державного суверенітету республік.

На початку 1970-х років у політичному курсі партійного керівництва утвердилися консервативні тенденції. Так, в ідеологічній сфері відбулася реабілітація «сталінщини»: не згадувалися факти репресій, виправдовувалися методи колективізації, перекручувалися причини страшних поразок у роки Великої Вітчизняної війни 1941–1945 рр. Головну роль у реабілітації «сталінщини», насадженні догматизму в суспільних науках відіграв головний партійний ідеолог М. Сулов.

У 1977 р. була прийнята нова радянська конституція розвиненого соціалізму, що, як і більшість законодавчих актів, мала декларативний характер, не підкріплений гарантіями та правовим механізмом їх реалізації. Фактично однією з рис суспільно-політичного життя радянського суспільства став правовий нігілізм у найвищих ешелонах влади та серед значної частини населення.

2. Дисидентський¹ рух.

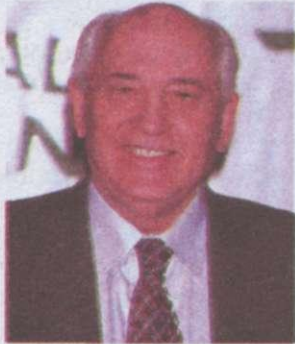
У 60–70-х роках ХХ ст. виникла нова форма протесту — дисидентство, яке за своєю природою було духовним, інтелектуальним і моральним спротивом закостенілості радянської системи. Найактивнішими учасниками дисидентського руху були творча інтелігенція, духовенство та віруючі, представники різних національностей. Дисидентство як соціальний рух мало дві течії — помірковану та радикальну. Учені визначають такі етапи дисидентського руху в СРСР:

- 1961–1968 рр. Ознакою цього етапу було написання листів лідеру країни з підписами видатних діячів науки, культури («підписанти»). За різними даними, до їх числа належали 700 осіб. Формою поширення дисидентських ідей на той час став «самвидав» — машинописні часописи, збірники, літературно-публіцистичні доробки. У молодіжному середовищі виникали перші неформальні об'єднання. Від середини 1960-х років дисиденти перейшли до активних форм діяльності. Так, у грудні 1965 р. на Пушкінській площі в Москві відбулася перша правозахисна демонстрація, організаторами якої були А. Сахаров, О. Гінзбург, А. Амальрик, Л. Богораз.

- 1968 — *середина 1970-х років*. Цей етап характеризувався активними формами протесту: виступ 8 осіб на Красній площі 25 серпня 1968 р. проти введення радянських військ до Чехословаччини; видання за кордоном літературно-публіцистичних творів (А. Синявський, Ю. Даніель, О. Гінзбург, О. Марченко, О. Солженіцин та ін.), звернення учасників руху до міжнародних організацій з критикою радянської дійсності, де висвітлювалися факти порушення прав людини в СРСР; формування правозахисного та національного рухів у республіках СРСР та посилення репресій проти вільнодумства — судові процеси, арешти й ув'язнення, вислання О. Солженіцина за межі країни та А. Сахарова до м. Горького, відправлення членів дисидентського руху до психіатричних клінік, позбавлення радянського громадянства М. Ростроповича, Ю. Любимова.

¹ Дисидентство — складова частина руху спротиву тоталітарній системі в СРСР. 115

3. Прихід до влади М. Горбачова. «Перебудова».

Михайло Горбачов

У середині 1980-х років СРСР охопила економічна, соціальна та політична криза, що безпосередньо позначилася на морально-психологічному стані суспільства. Спроби реанімувати тоталітарну систему силовими методами під час короткого перебування при владі **Юрія Андропова** (листопад 1982 р. — лютий 1984 р.) не виправдали себе. Обрання на вищі партійні та державні посади тяжко хворого **Костянтина Черненка** ініціювали у своїх інтересах представники консервативних, неосталіністських сил. У березні 1985 р. лідером КПРС став **Михайло Горбачов**, який очолював реформаторське крило вищого керівництва КПРС. З його приходом до влади відбулися кардинальні зміни в керівництві

партії та країни, без яких здійснення нового політичного курсу було неможливе. У березні 1985 р. в історії СРСР розпочався *період «перебудови»*.

Перший етап. На квітневому (1985) пленумі ЦК КПРС був проголошений курс на прискорення соціально-економічного розвитку СРСР (реформа А. Аганбегяна). Його основні положення мали на меті: подолати значне зниження темпів економічного зростання, відставання вітчизняного машинобудування як базової галузі економіки на основі широкого впровадження досягнень НТР, виробити новий господарський механізм, розвивати матеріальні стимули виробництва, удосконалити структуру управління господарством.

Однак одночасно «прискорювати» та «перебудувати» суспільство було неможливо. Уже в січні 1987 р. стало очевидно, що в економіці країни мають місце не окремі недоліки, а сформувався потужний механізм гальмування всієї економічної системи. Перший етап реформ не відбувся.

Другий етап «перебудови» — реформа Рижкова—Абалкіна (1987—1989) передбачав надання підприємствам самостійності, переведення їх на самоокупність і самофінансування. Заробітна плата стала також пов'язуватися з результатами господарської діяльності. Однак нова реформа здійснювалася в умовах монополії державної власності в економіці.

Незважаючи на прийняття закону «Про індивідуальну трудову діяльність», для товаровиробників існувало безліч перепон. Кооперативи та «індивідуали» наприкінці 1980-х років становили тільки 1,1 % від загальної кількості підприємств країни. Спроби перетворень не були підкріплені продуманою грошовою, кредитною, фінансовою політикою, що призвело до зростання інфляції в 1988 р. Результатом проведення авантюрної та безграмотної антиалкогольної кампанії стало знищення 265 тис. гектарів виноградників і виведення з товарообігу 89 млрд крб. Із магазинів швидко зникали товари першої необхідності, почала запроваджуватися карткова система. Реформа була приречена на провал.

Третім етапом «перебудови» стала спроба переходу до регульованої ринкової економіки (1990—1991). Сутністю реформи було запровадження ринкових механізмів під контролем держави. Гострі дискусії велися щодо темпів і методів переходу до ринкових відносин. Програма уряду задекларувала поступовий планомірний перехід, а висунута альтернативна програма Шаталіна—Явлінського «500 днів» передбачала динамічні темпи переходу до ринку, злам командно-адміністративної системи, можливість відродження приватної власності. Після

обговорень було прийнято компромісний варіант проекту переходу до ринку, за яким уся сутність програми Шаталіна–Явлінського була нівельована. Отже, нова програма також виявилася нежиттєздатною. Проіснувавши декілька місяців, вона потерпіла крах.

Термін «гласність» виник у Радянському Союзі в роки «перебудови», увійшовши до багатьох іноземних мов без перекладу. Штучні бар'єри для засобів масової інформації були зняті, ідеологічна опіка над ними послабилась. У законі «Про пресу», прийнятому 1 серпня 1990 р., декларувалися свобода преси та ліквідація цензури.

Нове керівництво країни після 1985 р. прагнуло максимально знизити рівень конфронтації на міжнародній арені як необхідну умову проведення внутрішніх реформ.

Радянське політичне керівництво почало по-новому розглядати міжнародні проблеми, визнавши пріоритет загальнолюдських цінностей, міжнародних угод, у тому числі Загальної декларації прав людини, зобов'язавшись узгодити внутрішньосоюзне законодавство з нормами міжнародного права.

Перемога нового політичного мислення в зовнішній політиці СРСР, реальні кроки щодо її реалізації спричинили на початку 1990-х років завершення періоду «холодної війни» між Заходом і Сходом, періоду розколу та конфронтації. Радянський Союз ставав більш відкритою країною для світового співтовариства.

4. Лібералізація суспільного та культурного життя.

Без глибоких політичних реформ подальший розвиток «перебудови» став неможливим. Основними завданнями політичної реформи були: відновлення ролі рад народних депутатів як органів влади та соціальної активності громадських організацій; перерозподіл влади за збереження керівної ролі КПРС.

Перший етап реформи припав на червень 1988 — червень 1989 р. Його змістом було: прийняття нового виборчого закону, за яким вибори мали проводитися на альтернативній основі; проведення виборчої кампанії делегатів на перший з'їзд народних депутатів СРСР; проведення самого з'їзду; створення постійно діючого законодавчого органу — Верховної Ради СРСР.

Свідченням розвитку демократичних процесів став указ президії Верховної Ради СРСР про відновлення громадянства «деяких осіб, що мешкають у цей час за кордоном». З-поміж інших радянське громадянство знов отримали Г. Вишневська, М. Ростропович, В. Войнович.

14 листопада 1989 р. Верховна Рада СРСР прийняла Декларацію про визнання незаконними й злочинними репресивні акти проти народів, підданих насильницькому переселенню, і забезпечення їхніх прав.

Партійне керівництво в центрі та на місцях дедалі більше дискредитувало себе. 4 лютого 1990 р. на Манежній площі в Москві відбулися демонстрація та мітинг із вимогою скасування ст. 6 Конституції СРСР, у якій йшлося про привілейоване становище КПРС. Її скасували на третьому позачерговому з'їзді народних депутатів (12–15 березня 1990 р.). На з'їзді був запроваджений інститут президентства в країні. *Першим і останнім президентом СРСР* став **Михайло Горбачов**, а головою президії Верховної Ради СРСР — А. Лук'янов.

Вибори 1990 р. продемонстрували перемогу демократичних, перебудовчих сил. Міськради найбільших міст країни — Москви та Ленінграда — очолили Г. Попов і А. Собчак — відомі науковці та політики, прихильники кардинальних реформ.

На другому етапі реформи значно активізувався національно-визвольний рух. За умов демократичних виборів і ослаблення ідеологічного диктату у Верховних радах Литви, Латвії, Естонії більшість голосів одержали депутати, які виступали за національну незалежність і вихід зі складу СРСР. Протягом весни–літа 1990 р. Литва, Латвія, Естонія, РРФСР, Україна та інші радянські республіки прийняли декларації про державний суверенітет, які М. Горбачов іронічно назвав «парадом суверенітетів», оскільки союзне керівництво не збиралося втрачати свою владу.

На 17 березня 1991 р. був призначений всесоюзний референдум із питань збереження СРСР. Хоча за це висловилися 70 % опитаних, він не усунув суперечності щодо нового союзного договору та подальшої долі СРСР.

Після референдуму розпочався «новоогацьовський процес» — перемовини керівників дев'яти республік (Росії, України, Білорусії, Казахстану, Узбекистану, Туркменістану, Киргизістану, Таджикистану, Азербайджану) з президентом СРСР. «Заява 9+1», підписана 23 квітня 1991 р., задекларувала принципи нового союзного договору та започаткувала *третій етап політичної реформи*.

24 липня 1991 р. М. Горбачов заявив, що робота над союзним договором завершена. Республікам передбачалося надати додаткові повноваження. Більшість центральних структур утрачали владу після укладення нового договору. Попереднє підписання документа було призначено на 20 серпня 1991 р.

5. Антидержавний путч. Розпад СРСР в 1991 р.

Уранці **19 серпня 1991 р.** ТАРС передав інформацію про створення *Державного комітету з надзвичайного стану (ДКНС)*, до складу якого ввійшли вісім осіб — Г. Янаєв, В. Павлов, Б. Пуго, В. Крючков, Д. Язов, В. Стародубцев, О. Бакланов, А. Тизяков.

До Москви були введені військові частини. Активний опір ДКНС організували Президент Росії **Борис Єльцин**, обраний на цю посаду **12 червня 1991 р.**, передова частина населення Москви та найбільших промислових центрів (Ленінграда та ін.). Уведені до столиці війська не виступили проти мирного населення, яке стало на захист штабу демократичних сил — будинку парламенту Росії («Білого дому»). Активний протест світового співтовариства, міжнародна ізоляція ДКНС сприяли провалу спроби державного перевороту та перемозі демократичних сил у СРСР.

Борис Єльцин

21 серпня організатори путчу¹, зрозумівши, що більшість населення їх не підтримує, припинили свої дії. Президент СРСР М. Горбачов повернувся з Криму до Москви. Заколотники були заарештовані, законність відновлена. Після краху перевороту події почали швидко змінюватися. Була припинена діяльність КПРС, оголошено про початок реформи КДБ з метою його остаточної ліквідації та заміни службою розвідки та контррозвідки, ухвалено рішення про радикальну військову реформу.

З 23 серпня по 1 вересня 1991 р. проголосили незалежність Естонія, Латвія, Україна, Молдавія, Азербайджан, Узбекистан, Киргизістан. «Новоогацьовський процес» закінчився безрезультатно.

¹ *Путч* — збройний авантюристський виступ групи змовників з метою здійснення державного перевороту.

1 грудня 1991 р. в Україні відбувся референдум, на якому громадяни майже одностайно (91 %) висловилися за незалежність республіки. Обраний Президентом України **Леонід Кравчук** витлумачив результати референдуму як мандат на неприєднання України до нового союзного договору.

8 грудня 1991 р. в білоруській урядовій резиденції «Вискулі» в *Біловезькій Пуці* (поблизу м. Бреста) зібралися керівники трьох союзних республік — Білорусі, Росії та України: С. Шушкевич, Б. Єльцин, Л. Кравчук. Президент Росії Б. Єльцин запропонував Президентові України першим підписати узгоджений на засіданні Державної ради варіант договору, підкресливши, що свій підпис поставить після нього. За визнанням Л. Кравчука, «доля договору цілком залежала від України». І він заявив категоричне «ні» союзному договору.

Керівники Росії, України та Білорусі заявили про те, що «Союз РСР як суб'єкт міжнародного права і геополітична реальність припиняє своє існування». Потім Б. Єльцин зателефонував президентові Дж. Бушу, а С. Шушкевич — президенту М. Горбачову, що Радянський Союз припинив своє існування. Третій етап політичної реформи завершився розпадом СРСР.

На цій же зустрічі постало питання про підготування нового документа. Так народилася *Угода про створення Співдружності Незалежних Держав (СНД)*, підписана керівниками Росії, України, Білорусі.

13 грудня в м. Ашгабаді керівники держав Середньої Азії та Казахстану загалом схвалили ініціативу створення СНД. На зустрічі **21 грудня 1991 р.** в м. Алмати відбулося підписання *Декларації 11 держав на підтримку Біловезької угоди*. Виняток становили республіки Прибалтики та Грузія, яка приєдналася до СНД через два роки.

25 грудня 1991 р. о 19 годині Михайло Горбачов, перший і останній президент СРСР, виступив по телебаченню із заявою про припинення своєї діяльності на посаді президента.

Того ж вечора над Кремлем був спущений червоний прапор із Державним гербом СРСР, а на його місці замайорів російський «триколір». Цей акт зміни державних символів поставив крапку в драматичній долі величезної країни, яка називалася Радянським Союзом.

ПЕРЕВІРТЕ СЕБЕ

1. За яких обставин М. Хрущов пішов у відставку?
2. Назвіть прояви неосталінізму в суспільно-політичному житті в 1970-х роках.
3. Якими були основні причини дисидентського руху?
4. Чим зумовлене прийняття нового політичного курсу в 1985 р.?
5. У чому проявилася лібералізація суспільного життя в СРСР наприкінці 1980-х — на початку 1990-х років?
6. Яку мету мав «новоогарьовський процес»?
7. Визначте причини розпаду СРСР.

ВИКОНАЙТЕ ЗАВДАННЯ

1. Заповніть таблицю:

Дисидентство в СРСР

Етапи	Учасники руху	Програмні цілі	Основні форми діяльності	Прояви боротьби проти них

2. Охарактеризуйте реформи в роки «перебудови». Заповніть таблицю:

Економічні реформи

Реформа Аганбегяна	Реформа Рижкова–Абалкіна	Перехід до ринкових відносин

Політична реформа

1-й етап	2-й етап	3-й етап

ОБГОВОРЕННЯ У ГРУПІ

1. Чи справедливе, на вашу думку, твердження деяких західних політологів про «перебудову» як про «революцію в СРСР»?
2. Яке значення для світового співтовариства мав розпад СРСР?
3. Як могли б розвиватися події в країні на випадок перемоги заколотників у серпні 1991 р.?

РОБОТА З ДЖЕРЕЛАМИ

Практична робота

Прочитайте висловлювання різних політичних діячів про М. Горбачова та його власну оцінку подій 1991 р.

1. Посол СРСР у Великій Британії Л. Замятін навів унікальний документ — запис розмови М. Горбачова з президентом США Дж. Бушем. 17 липня 1991 р. М. Горбачов звернувся до Дж. Буша: «Створюється враження, що мій друг президент США ще не визначив остаточну відповідь на головне запитання — який Радянський Союз хочуть бачити США? А доти, доки не буде знайдена на нього остаточна відповідь, ми будемо спотикатися на тих чи інших окремих питаннях відносин».

2. Американський політолог З. Бжезинський: «Подібно до багатьох попередніх імперій, Радянський Союз урешті-решт тріснув і розпався на фрагменти, ставши жертвою дезінтеграції, прискореної економічним і соціальним напруженням».

3. Колишній президент СРСР М. Горбачов (з інтерв'ю напередодні свого 70-річчя 2 березня 2001 р.): «Що ми тоді не вирішили? Восени 1990 року вся країна вишикувалася в черги... Не вирішивши проблему ринку, ми збільшили соціальні виплати. Лікарі, учителі отримали надбавки до заробітної плати. Пенсіонери отримали 45 млрд. І вся ця грошова маса нависла над ринком, а покривати її було нічим. Ось, я вважаю, де було закладено велику помилку».

- Чи несе М. Горбачов відповідальність за провал економічної реформи в СРСР, чи її здійснення було неможливе за умов, що склалися?
- СРСР розпався через внутрішні причини, чи призвів до цього зовнішній поштовх?

- **Березень 1985 р.** — обрання генеральним секретарем ЦК КПРС М. Горбачова
- **Березень 1990 р.** — обрання М. Горбачова Президентом СРСР
- **12 червня 1991 р.** — обрання Б. Єльцина Президентом Росії
- **19–21 серпня 1991 р.** — антидержавний путч у Москві
- **21 грудня 1991 р.** — підписано Декларацію про створення СНД
- **25 грудня 1991 р.** — припинення існування СРСР

§ 17 / Росія та нові незалежні держави наприкінці ХХ — на початку ХХІ ст.

1. Перехід Росії до ринкової економіки.

Росія першою серед радянських республік проголосила свій суверенітет (**12 червня 1990 р.**), обрала президента та розпочала перехід економіки на ринкові засади.

Після серпневої спроби (1991) державного перевороту керівництво Росії почало проводити самостійну політику. У жовтні того ж року на п'ятому з'їзді народних депутатів Росії Б. Єльцин виголосив програму радикальних економічних перетворень методом «шокової терапії»¹.

Відповідно до прийнятої концепції групи Є. Гайдара, пострадянську економіку не можна було вдосконалити, а тому вона підлягала негайному демонтажу з одночасною ліквідацією планової системи управління та розподілу. Ця модель була апробована в Російській Федерації в 1992–1993 рр.

Першим кроком до здійснення реформи стало введення вільних цін 2 січня 1992 р., які зросли відразу в 10–12 разів. Відтак відбулося різке падіння життєвого рівня більшості населення. Крім того, реформа знецінила трудові заощадження громадян. У господарстві країни розпочалася криза неплатежів. До 1 червня 1992 р. сума взаємних боргів досягла 2 трлн крб. Більшості підприємств загрожував крах. Надання кредитів Центробанком посилювало інфляцію в країні. Курс карбованця стрімко падав. Фінансова система дестабілізувалася.

Виникли проблеми зі своєчасними виплатами пенсій, стипендій, грошового утримання військовослужбовцям, заробітної плати учителям, лікарям та іншим працівникам бюджетної сфери. «Шокова терапія» призвела до розладу цілих галузей економіки. Продукція багатьох підприємств стала неконкурентоспроможною, закривалися заводи та фабрики, зростало безробіття. У суспільстві посилювалася соціальна напруженість.

Непередбачувані наслідки реформ 1992–1993 рр. спричинили відставку уряду Є. Гайдара та призначення головою уряду Російської Федерації **Віктора Черномирдіна**, який намагався поєднати зміцнення ролі держави в економіці з розвитком ринкових відносин. 1 липня 1994 р. в Росії розпочалася приватизація. Загальна кількість приватних підприємств становила понад 1 млн, а частка приватного сектору у виробництві досягла 62 %.

Незважаючи на наявність негативних тенденцій, посилення соціальної напруженості, майнове розшарування суспільства, перші роки здійснення реформи принесли чимало позитивного.

¹ «Шокова терапія» — різкий перехід від планової до ринкової економіки.

Однак боротьба між різними угрупованнями у верхніх ешелонах влади Росії тривала. Президент Б. Єльцин у квітні 1998 р. відправив уряд В. Чорномірдіна у відставку. Новим прем'єр-міністром став 35-річний маловідомий підприємець **Сергій Кириєнко**. У серпні 1998 р. розпочалася глибока фінансова криза, стався «обвал рубля», який знецінився майже втричі. Це змусило Б. Єльцина повернути до влади «стару гвардію» під керівництвом **Євгена Примакова**, який доти обіймав посаду міністра закордонних справ. Цей досвідчений політик зумів поступово стабілізувати соціально-економічну ситуацію в країні, хоча життєвий рівень більшості росіян після серпня 1998 р. суттєво знизився. Курс на подальшу стабілізацію продовжив наступний прем'єр-міністр Російської Федерації **Володимир Путін**, призначений на цю посаду в серпні 1999 р.

2. Зовнішня політика Росії.

31 грудня 1999 р. Б. Єльцин зробив безпрецедентний в російській історії крок — добровільно пішов у відставку. Виконувачем обов'язків президента за конституцією став В. Путін. На той час він уже встиг завоювати певний авторитет у країні. У березні 2000 р. під час президентських виборів **Володимир Путін** упевнено переміг своїх суперників і став другим Президентом Російської Федерації. На посаді Президента Росії В. Путін перебував 8 років (удруге був обраний у 2004 р.).

За час свого президентства В. Путіну вдалося істотно змінити ситуацію в Росії. По-перше, провівши адміністративну реформу, він посилив централізацію влади, ліквідував прояви сепаратизму та бажання деяких регіонів бути самостійними. По-друге, був прийнятий податковий кодекс, за яким уведено єдиний податок у розмірі 13 %, що стимулювало розвиток економіки. По-третє, В. Путін покінчив із всевладдям олігархів, боротьбою кланів, посилив роль держави, що знайшло підтримку в населення Росії.

Російська Федерація на міжнародній арені стала правонаступницею СРСР. Вона посіла місце постійного члена Ради Безпеки ООН, затвердивши статус великої ядерної держави. Основні напрями зовнішньої політики були такі: відносини з країнами близького зарубіжжя в рамках СНД і відносини з іншими країнами світу (далеке зарубіжжя) у нових геополітичних умовах. Росія прагнула налагодити політичне та економічне співробітництво, забезпечити захист російськомовного населення в колишніх союзних республіках.

Володимир Путін

Внутрішньополітичне становище та економічна криза 90-х років ХХ ст. істотно вплинули на формування зовнішньополітичної доктрини Росії, яка мусила робити значні поступки Заходу за надання економічної допомоги. Проте на початку ХХІ ст. ситуація докорінно змінилася. Росія була та залишається великою ядерною державою, і Захід мусить із цим рахуватися.

За роки перебування В. Путіна при владі Росія досягла значних успіхів у зовнішньополітичній сфері. Вона долучилася до «клубу обраних» — формат «великої сімки» змінився на «велику вісімку». У 1997 р. країна підписала договір про стратегічне партнерство з НАТО, хоча в останні роки виступала проти приєднання

до цього альянсу сусідніх східноєвропейських країн і розміщення на їхній території американських протиракетних систем. Росія також розширює своє економічне та стратегічне співробітництво з країнами Азії, особливо з Китаєм та Індією, які за останні десятиліття значно наростили свій економічний потенціал.

7 травня 2008 р. третім Президентом Російської Федерації став **Дмитро Медведєв** — наймолодший керівник в історії держави. В інаугураційній промові він заявив, що своїм пріоритетним завданням вважає «подальший розвиток громадянських і економічних свобод, створення нових громадянських можливостей». Ця заява була підтверджена указами президента М. Медведєва, які безпосередньо стосуються соціальної сфери.

3. Українсько-російські відносини.

Російський та український народи споконвіку живуть поряд, а понад три століття — в одній державі. Однак після розпаду Радянського Союзу відносини між ними як уже суверенними державами розвивалися не завжди добре. Їх спочатку затьмарювали дві проблеми: поділ Чорноморського флоту й статус Криму та Севастополя. У подальшому виникли «газові війни», заборона експорту певних видів продукції, протистояння за півострів Тузла. Проте всі вони поступово вирішилися.

Розуміючи безперспективність протистояння з питань Криму та Севастополя, російське керівництво зробило крок до ліквідації конфронтації. Під час візитів В. Чорномірдіна та Б. Єльцина до Києва 31 травня 1997 р. були підписані угоди про тимчасове базування російського флоту в Севастополі (до 2017 р.) та Договір про дружбу та співробітництво між Україною та Росією. У червні 2010 р. договір про перебування Чорноморського флоту Росії в Севастополі був продовжений ще на 20 років. У Верховній Раді України під час голосування за цей документ виникло гостре протистояння між опозицією та провладними фракціями, але більшістю голосів він був ратифікований. Продовження договору про перебування російського Чорноморського флоту в Севастополі викликає насамперед тим, що Росія й Україна — стратегічні партнери, які повинні розвивати широке співробітництво в різних сферах, вони мають десятки спільних проектів і програм. Курс на співробітництво з Росією та Україною підтримують інші держави та міжнародні організації.

4. Особливості шляхів історичного розвитку країн Прибалтики, Білорусі, Молдови, держав Закавказзя та Центральної Азії.

У державах Прибалтики — Литві, Латвії, Естонії — головна проблема полягала в тому, щоб якнайшвидше та з якнайменшими втратами увійти в європейський ринок. За останні роки вони зробили багато в цьому напрямі. Їхні зусилля належно оцінені європейськими країнами: Литву, Латвію та Естонію в 2004 р. разом із деякими іншими країнами прийняли до Європейського Союзу.

Особливих успіхів на шляху впровадження ринкових реформ досягла Естонія. У 1990-х роках замість машинобудування, металооброблення та електроніки провідну роль в естонській промисловості почали відігравати переробка сільськогосподарської продукції, лісова та деревообробна галузі. Значна увага приділялася розвитку сфери послуг і туризму. З 1 січня 2011 р. національною валютою в Естонії запроваджено євро. Політична ситуація стабілізувалася.

Провідною політичною силою в Литві тривалий час був народний рух «Саюдіс». Його лідер Вітаутас Ландсбергіс перебував на посаді голови Верховної Ради Литви під час проголошення її незалежності. Велику роль у здобутті Литвою незалежності відіграв **Альгірдас Бразаускас**. Свого часу він був першим секретарем ЦК компартії республіки та домогся, щоб литовська компартія відокремилася від КПРС. Потім був обраний президентом держави. Його курс полягав у здійсненні реформ повільно та поетапно. Така програма гальмувала економічний розвиток.

Проте ситуація докорінно змінилася на початку 1998 р. На президентських виборах у **січні 1998 р.** переміг **Вальдас Адамкус**, який мав, окрім литовського, ще й американське громадянство. Після виборів він заявив, що Литва обрала західний шлях розвитку, чим і визначив свій головний зовнішньополітичний орієнтир. Литовські керівники виявили рішучість у справі завершення економічних реформ й інтеграції республіки до європейських інституцій.

У Латвії та Естонії набуло гостроти національне питання. За час існування СРСР частка російськомовного населення в обох республіках зростає настільки, що при всенародному обговоренні найважливіших проблем корінні мешканці не мали необхідної більшості голосів, а в деяких районах навіть опинилися в меншості.

Уряди Латвії та Естонії вирішили розв'язати цю проблему, обмеживши права тих іммігрантів, які приїхали до цих країн після 1940 р. У Латвії були закриті всі промислові підприємства, де працювало російськомовне населення, однак це лише поглибило економічну кризу. Новим кроком на шляху Латвії до Європейського Союзу стало обрання **влітку 1999 р.** президентом республіки професора Монреальського університету **Вайри Віке-Фрайберге**, яка заявила про зміцнення ринкової економіки та створення мультинаціональної демократичної держави. У наступні роки країна зробила значні кроки на цьому шляху.

Голова Верховної Ради Білорусі **Станіслав Шушкевич** і парламент від самого початку орієнтувалися на Росію. Керівництво країни не поспішало з упровадженням ринкових реформ, сподіваючись здійснити їх без застосування «шокової терапії», яка спричинює закриття нерентабельних підприємств, масове безробіття та зниження життєвого рівня населення.

Труднощі перехідного періоду ще більшою мірою піднесли антиринкові настрої в Білорусі. На цій хвилі на перших президентських виборах у **1994 р.** переміг **Олександр Лукашенко**, який виступив із програмою інтеграції з Росією та встановленням жорсткого державного контролю за економічною діяльністю. Його обирали на посаду президента ще тричі (останній раз у **грудні 2010 р.**). За час перебування при владі президент установив жорсткий авторитарний режим, який не визнає прав опозиції. Країни Європи і США презирливо ставляться до білоруської влади і не дозволяють О. Лукашенкові та іншим білоруським високопосадовцям в'їжджати на свою територію.

Проте значна частина населення країни до останнього часу підтримувала президента. У квітні–травні 2011 р. в країні розпочалася глибока фінансово-економічна криза, що призвела до девальвації білоруської грошової одиниці майже на 50 %. Життєвий рівень населення значно погіршився.

Держави Середньої Азії — колишні республіки СРСР Казахстан, Киргизстан, Узбекистан, Туркменистан — мали між собою багато спільного. Переважно вони були постачальниками сировини для промисловості центральних регіонів. Народ тут, окрім партійної верхівки, жив надзвичайно бідно. Після розпаду

Радянського Союзу до влади в цих державах прийшли колишні керівники республіканських компартій, які прагнули зберегти старі феодально-комуністичні порядки, залучаючи собі на допомогу мусульманське духовництво. Проте в наступні роки доля цих держав склалася по-різному. У Киргизії, яка є найбільшійою з усіх держав регіону, у березні 2005 р. невдоволення авторитарним режимом А. Акаєва спричинило масові виступи, що отримали назву «*революція тюльпанів*». До влади прийшов новий уряд, який ініціював проведення реформ у сфері економіки та політики. В Узбекистані теж мали місце антиурядові виступи проти І. Карімова, але вони були придушені.

Важливі економічні реформи, проведені в Казахстані ще в 1990-х роках, і вдала приватизаційна політика сприяли стабілізації становища та викликали довіру населення до президента Н. Назарбаєва, якого обрали на цю посаду довічно. До останніх днів життя залишався Президентом Туркменистану **Сапармурад Ніязов**, який установив небачений у новітній історії культ своєї особи. На його честь були перейменовані навіть назви місяців у календарі, не кажучи вже про величезні скульптури, виготовлені з дорогоцінних металів, портрети та ін. Тільки після його смерті в **грудні 2006 р.** новий Президент Туркменистану **Гурбангули Бердімухаммедов** поступово почав робити спроби демократизації влади. Нині Туркменистан має хороші перспективи, оскільки володіє майже третиною світових запасів газу та великими покладами нафти.

Прибутки від продажу природних ресурсів дають змогу Туркменистану купувати сучасні машини й устаткування для промисловості, розвивати сільське господарство, покращувати життєвий рівень населення.

Має економічні перспективи й Азербайджан, майже 30 років очолюваний **Гейдаром Алієвим**, а нині його сином **Ільхамом Алієвим**. Країна багата на поклади нафти, які активно розробляються. Між Україною та Азербайджаном установлені дружні взаємовигідні відносини.

У набагато складнішому становищі перебувають Грузія та Вірменія, на території яких немає запасів природних корисних копалин. Ситуація в республіках погіршилась і через воєнні дії, що там відбувалися, особливо в Грузії.

Грузинсько-абхазьке протистояння (Абхазія була автономною республікою в складі Грузії) розпочалось у 1989 р. Конфлікт вступив у воєнну фазу в липні 1992 р., коли місцевий парламент проголосив незалежність Абхазії та відокремлення її від Грузії. У 1994 р. завдяки активній діяльності Президента Грузії **Едуарда Шеварднадзе** була підписана угода про припинення воєнних дій та розмежування збройних сил. Проте соціально-економічна ситуація в Грузії залишалася складною. Наприкінці 2003 р. в країні розпочалася «*революція троянд*». Під тиском опозиції Е. Шеварднадзе пішов у відставку. На початку січня 2004 р. Президентом Грузії був обраний молодий лідер опозиції **Михайло Саакашвілі** (переобраний вдруге в січні 2008 р.). У наступні роки економічне становище країни значно покращилося, а рівень життя народу підвищився. У Грузії будуються нові підприємства, укладаються великі інвестиції в розвиток сучасних галузей економіки, активно впроваджуються європейські норми життя.

ПЕРЕВІРТЕ
СЕБЕ

1. Як відбувався процес переходу економіки до ринкових відносин у Росії?
2. Якими є основні постулати зовнішньополітичної доктрини Росії?
3. Охарактеризуйте українсько-російські відносини.
4. Назвіть держави, що входять до складу СНД.

5. Як виникла проблема російськомовного населення в країнах Прибалтики?
6. Як складаються останнім часом відносини між Росією та Білоруссю?
7. Наведіть приклади успішного економічного розвитку країн Середньої Азії та Закавказзя за останнє десятиліття. З чим це пов'язано?

1. Установіть відповідність

Держава

- 1 Азербайджан
- 2 Білорусь
- 3 Грузія
- 4 Казахстан
- 5 Туркменистан
- 6 Узбекистан

Президенти

- А Нурсултан Назарбаєв
- Б Михайло Саакашвілі
- В Сапармурад Ніязов
- Г Ільхам Алієв
- Д Олександр Лукашенко
- Е Іслам Карімов

2. Визначте, на які країни спрямовані головні вектори зовнішньої політики Росії
  - А Прибалтійські країни
  - Б Білорусь
  - В Туркменистан

РОБОТА
З ДЖЕРЕЛАМИ

**З виступу экс-міністра закордонних справ України
А. Зленка «Україна на світовій арені: стан і перспективи
стратегічного партнерства»**

Особливе місце в розвитку партнерських відносин стратегічного характеру належить нашому важливому партнеру — Російській Федерації. При цьому необхідно відзначити надзвичайно важливе значення та потенціал українсько-російського двостороннього співробітництва, насамперед у соціально-економічній сфері.

Українсько-російське стратегічне партнерство принципово обумовлюється значенням українсько-російських відносин як важливого елемента зміцнення загальноєвропейської стабільності та безпеки. У цьому зв'язку і для України, і для Російської Федерації завдання щодо вдосконалення механізмів реалізації положень двостороннього договору, досягнення реального прориву у відносинах пов'язані з необхідністю обопільного усвідомлення всієї відповідальності, що випливає з ролі двох держав у справі побудови єдиної та неподільної Європи.

Водночас Україна переконана, що ефективні гарантії зміцнення та динамічного розвитку українсько-російського партнерства забезпечуватимуться на основі виявленої взаємної підтримки соціально-економічних реформ, обопільного сприяння економічному зростанню та позитивній динаміці в торговельних відносинах. Ключове завдання розвитку стратегічного партнерства України та Російської Федерації полягає в необхідності переходу до нових, прагматичних форм співробітництва, з урахуванням життєво важливих інтересів партнера.

- Які перспективи російсько-українського стратегічного партнерства визначив А. Зленко?
- **Березень 2000 р.** — обрання В. Путіна Президентом Росії
- **Травень 2008 р.** — обрання Д. Медведєва Президентом Росії

126 ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ
ДАТУ